

Dijous 9 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 12,28-34): En aquell temps, un dels mestres de la Llei s'acostà a Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments?». Jesús va respondre: «El primer és: 'Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força'. El segon és aquest: 'Estima els altres com a tu mateix'. No hi ha cap manament més gran que aquests».

Llavors el mestre de la Llei li digué: «És veritat, mestre. Amb tota la raó dius que Ell és l'únic i que no n'hi ha d'altre fora d'Ell, i que estimar-lo amb tot el cor, amb tot l'enteniment i amb tota la força i estimar els altres com a si mateix val més que tots els holocaustos i sacrificis».

Jesús, veient que havia parlat assenyadament, li digué: «No ets pas lluny del Regne de Déu». I ningú no s'atreví a fer-li cap més pregunta.

«No hi ha cap altre manament més gran que aquests»

P. Rodolf PUIGDOLLERS i Noblom SchP
(La Roca del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, un mestre de la Llei li pregunta a Jesús: «¿Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» (Mc 12,28). La pregunta és capciosa. En primer lloc, perquè intenta establir un rànquing entre els diversos manaments; i, en segon lloc, perquè la seva pregunta se centra en la Llei. És clar, es tracta de la pregunta d'un mestre de la Llei.

La resposta del Senyor desmunta l'espiritualitat d'aquell «mestre de la Llei». Tota l'actitud del deixeble de Jesús respecte a Déu queda resumida en un punt doble: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor» (Mc 12,30) i «estima els altres com a tu mateix» (Mc 12,31). El comportament religiós queda definit en la seva relació amb Déu i amb el proïsme; i el comportament humà, en la seva relació amb els altres i amb Déu. Ho diu amb altres paraules sant Agustí: «Estima i fes el que vulguis». Estima Déu i estima els altres, i tota la resta serà conseqüència d'aquest amor en plenitud.

El mestre de la Llei ho entén perfectament. I indica que estimar Déu amb tot el cor i els altres com a un mateix «val més que tots els holocaustos i sacrificis» (Mc 12,33). Déu està esperant la resposta de cada persona, l'entrega plena «amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força» (Mc 12,30) a Ell, que és la Veritat i la Bondat, i l'entrega generosa als altres. Els «sacrificis i les ofrenes» tan sols tenen sentit en la mesura que siguin expressió veritable d'aquest doble amor. I pensar que de vegades utilitzem els “petits manaments” i «els sacrificis i les ofrenes» com a pedra per a criticar o ferir l'altre!

Jesús comenta la resposta del mestre de la Llei amb un «no ets lluny del Regne de Déu» (Mc 12,34). Per a Jesús ningú que estimi l'altre per damunt de tot és lluny del regnat de Déu.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Us estimo, Déu meu, i l'única gràcia que us demano és estimar-vos eternament. (...) Déu meu, si la meua llengua no pot dir a cada moment que us estimo, vull que el meu cor us ho repeteixi tantes vegades com respiro» (Sant Joan Maria Vianney)
- «Si l'amor de Déu ha arrelat profundament en una persona, aquesta és capaç d'estimar a qui no ho mereix, com precisament fa Déu respecte de nosaltres» (Benet XVI)
- «Hem d'acceptar necessàriament les seves paraules i tenir-li una fe i una esperança totals. És

totpoderós, clement, infinitament donat a fer el bé. Qui podria deixar de posar en Déu tota la seva esperança? I qui podria deixar d'estimar-lo, quan contempla els tresors de bondat i de tendresa que ha prodigat amb tothom?» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.086)